

ฟังตน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๕๘๖. เรื่อง “ห่วงแม่”

ตอนนี้คุณแม่ถูกชักชวนเข้าไปปฏิบัติธรรมที่เน้นการเห็นผลเร็ว รีบรับรองว่าคนนี้นั่นนั้นได้ฌาน บรรลุได้ เป็นห่วงคุณแม่ สามารถทำอะไรได้บ้างครับ

ตอบ : นี่คำถามนะ คำถามว่า เป็นห่วงคุณแม่มาก ไปปฏิบัติธรรมที่สำนักที่บอกว่าทำฌานได้ง่าย บรรลุธรรมได้ง่าย

มันเป็นอย่างนี้หมดนะ ถ้ามันเป็นอย่างนี้หมด เห็นไหม ในพระพุทธศาสนาเรา เวลาหน้าที่ของเรา ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านแล้วเผยแพร่ธรรมๆ เผยแผ่ธรรมไปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมบ่มเพาะมา ได้พระอรหันต์มา ๖๐ องค์ เธอพ้นจากบ่วงที่โลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ โลกนี้เขาเร้าร้อนนัก โลกนี้เขามีความทุกข์ความยากนัก ควรจะบรรเทาทุกข์เขา

ถ้าบรรเทาทุกข์เขา อยู่ที่อำนาจวาสนาของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเผยแผ่ธรรมไป คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาของเขาเขาอนุพัฬพิกถา สอนให้เขาทำทานก่อน ให้เขาทำทานขึ้นมาให้จิตของเขาเป็นสาธารณะ เวลาทำทานแล้วมันได้บุญได้กุศล ทำด้วยความจิตบริสุทธิ์ จะได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม

ท่านบอกว่าให้ถือเนกขัมมะ เพราะถ้าเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันก็ต้องไปใช้ชีวิตในภพของเทวดา ภพของพรหมจนกว่าจะหมดอายุขัย พอหมดอายุขัยแล้วก็มาเกิดเป็นมนุษย์ทุกข์ๆ ยากๆ อยู่เหมือนเดิม หรือว่าไปเกิดในนรกอเวจีมันจะทุกข์ยากไปกว่านี้

ถ้าทำบุญกุศลขึ้นมาแล้ว จิตใจของคนที่เป็นบุญเป็นกุศลมันเบา ความเบา มันจะลอยขึ้นสู่ที่สูง เวลาจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเวลามันตายไป มันไปเกิดในภพชาติที่ดี ถ้าภพชาติที่ดี มันก็ต้องหมดอายุขัยนั้นไป

อนุปพิทกาทบอกว่าให้ทำงาน ทำงานแล้ว ถ้ามันเกิดเป็นบุญกุศล มันจะเกิดคุณงามความดี ถ้าเกิดคุณงามความดี ให้ถือเนกขัมมะ ถือเนกขัมมะขึ้นมาแล้วให้ทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบระงับแล้วพร้อมควรแก่การทำงาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเทศน์เรื่องอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจตามสัจจะตามความเป็นจริง

เห็นไหม นี่ขนาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะสอนคนไปได้หมดเป็นไปไม่ได้หรอก

จะบอกว่าสำนักนั้นปฏิบัติแล้วจะรู้ง่ายรู้เร็ว จะบรรลุธรรมได้โดยที่เจ้าสำนักเป็นคนที่ชี้ที่บอก ที่การันตี ไม่มี ไม่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่มี มันจะเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิ

ผู้ที่มันทุกข์มันยากขึ้นมา เวลามันประพฤติปฏิบัติแล้วมันมีความสุขของมัน ความสุข มันก็จะติดในความสุขอันนั้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านต้องคอยแก้คอยไขให้เขาว่างจากตรงนั้น ให้ดำเนินการต่อไป ให้มันสูงขึ้น

ความดีที่ทำอยู่ ความดีที่ยิ่งกว่านี้ยังมีอยู่ ความดีที่ยิ่งกว่านี้ยังมีอยู่

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านบรรลุสองชั้น ชั้นสัทธาคามิ เป็นชั้นบุคคล ๔ คู่ ชั้นที่ ๒ พอชั้นที่ ๒ พอขึ้นไปหาท่าน ไปหาหลวงปู่มั่น อยากจะได้ความสุขอย่างนี้อีก

ท่านบอก มันก็เป็นหนเดียวเท่านั้นแหละ

เป็นหนเดียว มันฆ่ากิเลสหนเดียวไง แต่กิเลสอย่างละเอียดๆ ในใจอีกเยอะแยะเลย มันยังไม่ถึง

ถ้ามันฆ่าหนเดียว หนเดียวมันฆ่าไปแล้วนี้ มันก็จบไป พอจบมันก็รักษาหัวใจอยู่อย่างนั้นไง เห็นไหม นี่ติด เป็นบุคคลคู่ที่ ๒

หลวงปู่เวลานั้นบอกให้ปฏิบัติต่อไป

อ้าว! ก็หนดียวกั้มันหมดแล้ว หนดียวนะ

กว่าจะแก้ไข กว่าจะทำความเข้าใจกันได้

แล้วเวลามันมีความสุข ท่านบอกว่า สุขอย่างนี้สุขเหมือนเศษเนื้อติดฟัน

เศษเนื้อติดฟัน เศษเนื้อติดฟันมันก็มีรสมีชาตินะ บุคคลคู่ที่ ๒ มันก็มีรสมีชาตินะ แต่คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ เอ็งไม่เคยเห็นมันนะ

กว่าจะลากออกมา หลวงตาท่านใช้คำว่า “กว่าจะลากออกมา” ลากคือกิเลสอย่างละเอียดมันครอบงำ ติด เข้าใจว่านี่คือนิพพาน เข้าใจว่าความสุขแค่นี้คือนิพพาน บุคคลคู่ที่ ๒

แต่เวลาเทียบเคียงความสุขของพระอรหันต์ ของหลวงปู่มัน ท่านบอกว่า ใช้นั้นมันแค่เศษเนื้อติดฟัน

มันไม่ได้กินข้าวทั้งคำ มันแค่เศษอาหาร นี่บุคคลคู่ที่ ๒

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมขึ้นมา มันก็อย่างหนึ่ง ต้องดูที่อำนาจวาสนาของเขา บุญเพ็นิวาสนาสติปัญญา คุณลึ เวลาพระที่ไปขอกรรมฐานจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจะกำหนดดูไ้ว่า เขามีบุญ มีเวรมีกรรมมาอย่างไร ถ้าเขามีบุญ มีเวรมีกรรมอย่างไร ท่านจะให้อุปบายให้ตรงกับจริต ตรงกับนิสัย คือตรงกับกิเลส ตรงกับโลก เหมือนแพทย์ เขาเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นโรคอะไร ก็ต้องเข้าไปหาแพทย์ประจำทางว่าให้รักษาอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน มันเป็นจริตเป็นนิสัย เห็นไหม

ในสมัยพุทธกาล เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้ เวลาคนไปขอกรรมฐานขอให้แก้จิตๆ มันแก้ไ้ยากไ้ นี่พูดถึงว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้แล้วหลวงปู่มันละ

สมัยหลวงปู่มัน เพราะท่านสร้างอำนาจวาสนามาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน ท่านลาความเป็นพระโพธิสัตว์ขึ้นมา ท่านถึงประพฤติปฏิบัติถึงสิ้นสุดแห่งทุกขไ้ ท่านถึงมีอำนาจ

วาสนา เป็นโรงงานใหญ่สร้างพระอรหันต์ สร้างธรรมทายาทไว้ ท่านทำของท่านตามข้อเท็จจริง เป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับหลวงปู่ท่านก็ไม่ได้เอาธรรมะไปยึดให้หัวใจใคร และก็ไม่มีความสามารถทำหัวใจของใครให้สะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมาเป็นบุคคล ๔ คู่ ๑ ๒ ๓ ๔ ก็ไม่ได้ จะต้องให้เป็นสัจจะ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ กลั่นออกมาจากความจริง กลั่นออกมาจากการกระทำอันนั้น นี่ถึงข้อเท็จจริงของพระป่า พระกรรมฐาน พระปฏิบัติ

ไม่ใช่อย่างคำถามนี้ ห่วงแหม่มาก แม่ถูกชักชวนเข้าไปในสำนักปฏิบัติธรรมที่เห็นผลเร็ว ทำตามได้ง่าย บรรลุธรรมได้ เป็นห่วงคุณแหม่มากๆ

กรรมของสัตว์

เขาว่า สามารถทำอะไรช่วยแม่ได้บ้างครับ

ช่วย มันความเชื่อ มันอยู่ในสมองใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง คนถ้ามันหลงมันไหลไปแล้วมันจบใจ

ในปัจจุบันนี้ทางรัฐบาลเขามีความห่วงใยประชาชนชาวไทยมาก ใช้อีเมลออนไลน์ๆ เวลาชวนลงทุนๆ มันชวนลงทุนนะ แล้วทุกคนเกิดมามีปัจจัยเครื่องอาศัย ก็ต้องหาปัจจัย ๔ เพื่อดำรงชีพ การดำรงชีพต้องมีหน้าที่การงาน ถ้ามีหน้าที่การงาน ถ้ามีผลประโยชน์ตอบแทน ใครก็อยากทำ แล้วอยากทำ เอาที่ทำได้ง่ายแล้วผลประโยชน์มากๆ

ตามสถิติปีหนึ่ง ใช้อีเมลการลงทุนเป็นหมื่นๆ ราย แล้วประชาชน ใช้อีเมลแก๊งคอลเซ็นเตอร์ เขาไปเข้าแอปพลิเคชันต่างๆ แล้วเอามาหลอก แอปพลิเคชันเขาก็ตั้งของเขาไว้ แต่ด้วยความซับซ้อนของมัน เห็นไหม ให้ลงทุนๆ สองหมื่น ลงทุนแล้วเวลาได้ผลตอบแทน ผลตอบแทนครั้งต้นๆ ใจ แล้วจะถอนทุนละ ถอนทุน จากสองหมื่นต้องโอนมาอีกสี่หมื่น สี่หมื่นแล้วจะถอนสองหมื่นนั้นได้ เวลาให้มันสี่หมื่น พอโอนไปสี่หมื่น จะถอนการลงทุน ตอนนั้นระบบมันล่ม ระบบมันเสียหาย มันปลิ้นไปเรื่อย

การซื้อการโงะในการลงทุนออนไลน์ต่างๆ แล้วก็ย้อนกลับมาใช้เรื่องที่มีการประพฤติปฏิบัตินี้

เป็นห่วงแม่มาก แม่ไปปฏิบัติสำนักปฏิบัติแห่งหนึ่ง บอกว่าบรรลุธรรมได้เร็ว บรรลุได้ โดยครูบาอาจารย์คอยชี้นำ ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย เป็นห่วงแม่มาก

ไปดูหน้าจอแล้วชอบ ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย บรรลุธรรมได้เร็ว แล้วคนไปเยอะแยะ

เวลาไปแจ้งกองปราบ รวบรวมผู้เสียหาย ผู้เสียหายเท่าไร รัฐธรรมฯ

แล้วเวลาเขาจับนะ เวลาเขาจับผู้โกงออนไลน์ ข้อโกงประชาชน หลอกหลวงประชาชน นะ ไม่น่าเชื่อนะ บางทีเป็นเด็กๆ มันไร้เดียงสาละ เด็กๆ มันเป็นเด็ก มันมีประสบการณ์ชีวิต อะไร แต่บังเอิญมันเก่งในเทคโนโลยีหน่อยหนึ่ง มันทำของมันได้ เวลาไปจับนะ ให้อพวกหัวหน้า พวกท้าวแซร์ บางทีเป็นเด็กๆ อายุสิบกว่ามันก็ทำกันแล้ว นี่เพราะเจ้าหน้าที่เขาไปจับ

กรณีนี้เป็นห่วงแม่มาก แม่ไปปฏิบัติสำนักหนึ่ง ไปที่ปฏิบัติธรรมรู้ง่าย แล้วเป็นห่วงแม่ มาก มีวิธีการอย่างไรจะช่วยปกป้องแม่ของเราได้

เวลาเขาจับให้อท้าวแซร์ ที่ว่ามันเป็นเด็กๆ เวลาเขาจับได้มัน คั่นได้ตายตามหลักฐาน การ ตามหลักฐาน ตามวิทยาศาสตร์ถูกต้อง แล้วฟ้องศาล ๖ เดือน ปีหนึ่งหลุดแล้ว ออกมา มาตั้ง ท้าวแซร์ต่อไป เพราะอะไร เพราะไม่รู้จะทำอะไรไป มีความกดดันทางนี้ มีความกดดันในการ หลอกหลวงประชาชน ข้อโกงประชาชน เอรายได้จากประชาชนที่ทำงานมาเป็นทรัพย์สินของเรา เพื่อไว้เลี้ยงชีพ เอาไว้ทำอะไร เอาไว้ซื้อยาบ้า

สำนักปฏิบัติแห่งหนึ่งที่แม่ชอบไปประพฤติปฏิบัติ บรรลุธรรมได้ง่ายๆ

มันง่ายมาจากไหนละ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาประพฤติปฏิบัติมา ๖ ปี เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ไปเทศนาว่าการ พาหิยะพึงเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าคนเดียวเป็นพระอรหันต์เลย นั่นเขาก็สร้างบุญกุศลของเขามากมายมหาศาล

เวลาพระ สัตตสวัคคีย์ จัฟพัคคีย์ในสมัยพุทธกาล อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาบัญญัติวินัยข้อใด ก็แก่ๆ

เวลาเขาถวายรองเท้ามา รองเท้าหนึ่ง เวลา ๒ ชั้น ๓ ชั้น ท่านต้องเสริมไหม เพราะอะไร เพราะเวลาอนุญาตให้พระใส่รองเท้าใจ จำชื่อไม่ได้ เขาพูดนะ ถ้าอนุญาตผมคนเดียวผมไม่ยอม ถ้าอนุญาตให้สงฆ์ ผมก็จะใส่

เวลาใส่ไปแล้วไปประดับประดา ก็มีอนุบัญญัติๆ จนเหลือชั้นเดียว

เป็นพระก็จายนะไปเผยแผ่ธรรม ใส่รองเท้าชั้นเดียว แล้วไปชนบทประเทศ มันเป็นภูเขาหินงู มันป้องกันอะไรไม่ได้ ขอพระใส่ธงอีกองค์หนึ่งให้มาขอพร ขอให้ใส่หลายชั้นไหม แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อนุญาตหลายชั้น

นี่ ๒ ชั้น ที่แรกก็ห้าม ๒ ชั้น ๓ ชั้น ห้ามหมดนะ จัฟพัคคีย์ สัตตธวัคคีย์นั่นแหละ

สิ่งที่อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คอยแฉๆ เยอะแยะไป นี่สมัยพุทธกาลนะ ไปดูในพระไตรปิฎกสิ ใ้พระที่มันแฉๆ มากมาย

นี่บอกว่าเป็นห่วงแม่มาก

โดยสังคมนะ ปัญหาสังคม เวลาพระพุทธศาสนา วางศาสนาไว้ในบริษัท ๔ ไง ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เวลาอุบาสก อุบาสิกา มันก็เป็นสิทธิเสรีภาพที่มีความเชื่อ เวลาเขาเผยแผ่ธรรมให้เชื่อในพระพุทธศาสนา ความเชื่อๆ ของเขา คือความเชื่อ

แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง ขนาดพระสารีบุตรยังไม่เชื่อแม้แต่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เขาไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าพระสารีบุตรนี้ไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้นิมิตพระสารีบุตรมา

“สารีบุตร เธอพูดอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

“จริง”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะความเชื่อมั่นเป็นศรัทธาความเชื่อ มันแกกเกิลส์ไม่ได้ ผมไม่เชื่อ ผมเห็นจริงเป็นความจริงในหัวใจของผม”

“อืม! พระสารีบุตรพูดถูก”

นี่ข้อเท็จจริง นี่ข้อเท็จจริง จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ ครูบาอาจารย์องค์ใดชี้ทาง เนะแนวทางให้เราพยายามขวนขวายกระทำขึ้นมาให้เป็นความจริงของเรา นี่ครูบาอาจารย์ที่ยอดเยี่ยม

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก ถ้าคืนไหนท่านจะนอน ท่านไม่ได้กราบหลวงปู่มังก่อน ท่านนอนไม่ได้เลยละ

ท่านจะลงนอนหลังแต่ะพื้นไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้กราบหลวงปู่มังก่อน เพราะอะไร

เพราะท่านเคารพ ท่านบูชา เวลาท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันทุกข์มันยากขนาดไหน แล้วคนชี้ทาง คนบอกทาง คนคอยคุ้มครองดูแลใจ ได้บุคคลคู่ที่ ๒ ไง ขึ้นไปรายงาน

ไอ้โฮ! สุดยอด เป็นเหมือนเราที่ถ้ำสาริกาเลย

เวลาพอเป็นเหมือนเราที่ถ้ำสาริกา มันก็ถูกต้องชอบธรรม แล้วใช้ด้วย แล้วหลวงปู่มันรับประกันด้วย แต่มันอยากได้ความสุขอย่างนั้นอีก เพราะมันมีความสุขมาก เวลาจิตมันรวมลงนะ ขาดหมด ไอ้โฮ! มันแว้งว้างไปหมด อยากได้อาการอย่างนั้นอีก ก็ขึ้นไปหาท่าน

กิเลสมันก็ตายครั้งเดียวเท่านั้นแหละ มันจะตาย ๒ ครั้ง ๓ ครั้งที่ไหนละ

ครั้งเดียวไง มันหนเดียวไง สมุจเฉทปหานมีหนเดียว ขณะจิตที่นิโรธ คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ หนเดียว หนเดียว หนเดียว แต่หนเดียวแต่ละขั้นแต่ละตอน ต้องหนเดียวทุกทีเพราะมันได้ประหารประหาร ได้นิโรธดับทุกข์แต่ละขั้นแต่ละตอนเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา แต่หนเดียวมันก็หนของคู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ มันยังไม่ถึงของมันไง นี่เวลามันติด

แล้วเวลามันติด ๕ ปี ได้แย้งกัน พยายามชักจูง พยายามเอาออก ๕ ปี แล้วถ้าไม่มีคนเอาออก ท่านบอกเลย ถ้าไม่มีหลวงปู่มังก่อนนะ อุตตาย มันก็ได้แค่นั้นไง มันก็ติดอยู่นั่นละ

ขนาดมีหลวงปู่มันใช้ปลูกสับแล้วสับอีกยัง ๕ ปี แล้วถ้าไม่มีคนสับ ไม่มีปลูก ไม่มีคนคอยกระหน่ำ มันไปไหนล่ะ

ฉะนั้น มันยังระลึกถึงบุญถึงคุณไง ระลึกถึงบุญถึงคุณ เวลาหลงผิด ท่านก็ดึงกลับมา เวลาเราพยายามจะชวนชวายเป็นข้างหน้า เราพยายามทำให้มันสูงขึ้นโดยที่ทำได้ ทำยังไม่มีกำลังพอ

ท่านบอกเลย หัวใจนี้เปรียบเหมือนถ่าน ถ่านหุงข้าว ถ้าเราไม่จุดไฟมันก็ดำปืดปี เอามือจับก็สกปรก เวลาถ่านมันไปจุดไฟ ไฟก็แดงโร่ มันใช้ไม่ได้ทั้งนั้นเลย แล้วตัวเองก็คุ้มครองตัวเองไม่ได้ ไปที่ไหนเวลามันติดขัด ต้องวิ่งกลับมาหาเขา วิ่งกลับมาหาท่านให้ท่านคอยแก้ เหมือนเด็กๆ วิ่งไปฟ้องแม่เลย

เคารพไหม กตัญญูไหม ระลึกถึงบุญคุณหรือเปล่า

ถ้าไม่ได้กราบหลวงปู่มันก่อน นอนไม่ได้ คืนไหนก่อนนอนต้องกราบหลวงปู่มันก่อนถึงจะลงนอนได้

นี่เขาแก้จิตกันมาอย่างนี้ นี่สำนักปฏิบัติไม่ใช่ข้อโกงประชาชน เผยแผ่ธรรม เผยแผ่ธรรมเพื่อเอาหัวใจของเขา แสดงธรรม แล้วถ้าเขามีสติปัญญาชวนชวายเป็นประโยชน์ของเขา นั่นเป็นบุญกุศลของเขา

หน้าที่ของผู้เผยแผ่คือการแสดงธรรม หน้าที่ของผู้ฟังธรรมๆ ใจ ขอศีลก็ให้ศีล ๕ ใจ ขอศีล ๕ ได้ศุญย์ ขอศีล ๕ ขอที่ปากใจ แล้วหัวใจมันไม่ระลึก มันไม่ทำตามใจ แล้วมันก็ไม่ได้ศีลมาในหัวใจของมันใจ มันก็เป็นเวรเป็นกรรมของผู้ที่ขอใจ

แล้วผมเป็นห่วงแม่มาก สามารถทำอย่างใดได้บ้างครับ

ผมเป็นห่วงแม่มาก หลวงพ่อบอกวิธีการตั้งแม่ออกมาสิ บอกวิธีการเอาแม่ออกมา

ตอนนี้แม่เขาอยากบรรลुธรรม แล้วข้อโกงประชาชนอย่างนี้ ใ้ฝากสองหมื่น ถ้าจะถอนต้องโอนมาอีกสี่หมื่น พอจะโอนอีกสี่หมื่น ต้องโอนอีกแปดหมื่น แล้วไปจับมาเป็นเด็กๆ ทั้งนั้นนะ

นั่นเป็นการหลอกลวง การขโมยประชาชนนะ แล้วบรรลุลหรรณ เออะอะไรไปการันตีละ มีศีลมีธรรม เออะอะไรเป็นเครื่องยืนยันละ แล้วศีลมันอยู่ตรงไหนละ แล้วบุคคลที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันเป็นอย่างไรรละ แล้วจะไปแจ้งกองปราบไหนละ จะไปแจ้งใครละ

ดูแลแม่ให้อย่าคลาดสายตา แล้วอะไรนะ ทรัพย์สิน ที่ดิน บ้าน รถ ถ้าเป็นชื่อแม่นะ ดูแลไว้ให้ดี ทรัพย์สินนะ บ้านนะชื่อใคร รถนะชื่อใคร ถ้าพ่อกับแม่มีชื่อสองคนเป็นนิติบุคคล ก็ค่อยยังชั่วหน่อย

หลอกลวงประชาชนนะ นี่พูดถึงโลกใจ มันชัดเจน สำนักปฏิบัติฯ ที่ปฏิบัติธรรมง่ายง่าย

ฟังตนเองให้ได้ เพราะแม่เราฟังตนเองไม่ได้ เพราะความหลง ความหลง ความละเมอ ความเพ้อพก มันครอบงำจิตใจ ถ้าครอบงำจิตใจ เราก็มีหน้าที่คอยควบคุมดูแลใกล้ชิด เพราะว่าความรู้สึกนึกคิดมันซุกกันไม่ได้ มันได้ด้วยความเป็นอยู่ ด้วยทรัพย์สินสิ่งที่เราพิสูจน์ได้ เราเห็นได้ ดูแลอย่างนี้ให้ดี

แล้วถ้าปฏิบัติธรรม ปฏิบัติธรรมที่ไหนก็ได้ ที่บ้านก็ได้ ที่โคนไม้ ที่เรือนว่างที่ไหนก็ได้ เพราะอะไร เพราะการปฏิบัติธรรมจิตตภาวนา จิตมันอยู่กับเราไง เราอยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ เวลาหลวงตาพระมหาบัวเฒ่า เวลาท่านประพจน์ปฏิบัติแล้ว ใจเปรียบเหมือนถ่านเลย ถ้ามันไม่เป็นสมาธิมันก็ดำปัดปี ถ้าเวลามันหลง มันก็แดงโร่ วังกลับไปหาหลวงปู่มันเลย

หลวงปู่มันจะถามนะ มาทำไม มาอีกแล้วหรือ

พอมานี้ หลวงปู่มันก็รู้อยู่แล้ว มันเหมือนหมอบประจำตัว คนใช้เวลามันมีอาการมันจะวิ่งไปหาหมอบทันที เพราะเป็นหมอบประจำตัว หมอบรู้อาการทั้งสิ้น หมอบคอยให้ยา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็เป็นแบบนี้

ถ้าลูกศิษย์ที่เป็นกตัญญูกตเวทินะ เป็นสัททวิหาริกที่ดั่งาม จะระลึกถึงครูบาอาจารย์ของเรา แล้วระลึกถึง เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ภิกษุทั้งหลาย เธอกับเราทั้งหมดพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ อย่าไปซ้อนทางกัน โลกเขาเร่าร้อนนัก โลกเขาเร่าร้อนนัก”

แต่ใ้พวกข้อโกงประชาชนมันไปหยิบฉวยเอาศรัทธา เอาความเชื่อ เอาคนที่เขาเป็นชาวพุทธไป แล้วก็ต้องโอนด่วน ต้องโอนไว ตัดสินใจเข้าเดียวดอกมันเพิ่มขึ้น เป็นอย่างนี้หมดเลย

ไ้นี้มันกรรมของสัตว์ ถ้ากรรมของสัตว์ มันเป็นเรื่องของโลกๆ เขา

ฉะนั้น เราก็ต้องดูแลของเรา เพราะความลุ่มหลง แล้วกระแสสังคม กระแสที่ชักนำกันไป คนโง่จนคนโง่ไปเง่ ชนโคกับเขาโค โลกนี้คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก ถ้าคนฉลาดเขาไม่เชื่อเลย เราปฏิบัติของเราเองเกือบเป็นเกือบตาย นั่งสมาธิหรือทำความสงบของใจมันสงบบ้างหรือไม่ แล้วพอไปบ๊บบ มันจะดีงามไปหมด

โ้! เราไม่เชื่อเลยนะ แล้วไม่เคยอยู่ในสายตา เพราะเราถือว่านี่คือการข้อโกง โกงศรัทธาของประชาชน โกงจิตวิญญาณของชาวพุทธ

ชาวพุทธเขามีจิตวิญญาณของเขา จิตวิญญาณของเขาไม่มีใครจะไปครอบงำหรือไปลักขโมยจิตวิญญาณของใครได้ แต่อาศัยพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ อาศัยรัตนตรัย อาศัยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นข้ออ้าง เป็นสินค้า แล้วจะไปข้อโกงจิตวิญญาณของชาวพุทธ

คอยอยู่ใกล้ชิด แล้วคอยสังเกตพฤติกรรม ถ้าไปธนาคาร ไปที่ดิน ไปทะเบียน ไปขนส่งจะไปโอนรถ โอนเงิน โอนที่ดิน ดูตรงนั้นไว้ รักษาของเราไว้

เขาเชื่อของเขามีดบอดอย่างนั้นก็คือมีดบอดอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นมันอยู่เต็ม สำนักอย่างนี้อยู่เต็มประเทศไทย แล้วถ้ามันผิดมันชั่ว ทำไมคนล้นเลย คนเต็มหมดเลย

พอเขารู้เท่าทันทีหนึ่งก็เจียบไปทีหนึ่ง พอมันเจียบๆ ไป เดียวก็ปลุกกระแสขึ้นมาอีกรอบหนึ่งๆ รอบแล้วรอบเล่า รอบแล้วรอบเล่า มันก็มุกเดิมๆ นี่แหละ มันก็มุกเก่าๆ นั้นแหละ แต่คนหลง คนเชื่อ

กาลามสูตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราเวลาใครมา เราบอกว่า กาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ ศรัทธาคือความเชื่อ ในพระพุทธศาสนา แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติต้องเป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิโก เป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิโก ผลของการประพฤติปฏิบัตินั้น ห้ามเชื่อ ห้ามเชื่อเด็ดขาด จบ

ถาม : ข้อ ๒๕๘๗. เรื่อง “วิธีการพิจารณาอาหาร”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อนที่เคารพอย่างสูง ลูกขอความเมตตาหลวงพ่อช่วยตอบคำถาม ด้วยนะคะ

คือมีหมอแนะนำให้ลูกทานอาหารมังสวิรัตเพื่อรักษาโรค ลูกก็อยากจะทำตาม เนื่องจาก ทำแล้วมันได้ผล แต่ตอนนี้มีปัญหา คือ พอเห็นอาหารที่มีเนื้อสัตว์ก็อยากทาน เลยอดไม่ได้ ก็เลย ทำให้เริ่มกลับมาป่วยอีกครั้ง

ลูกเลยอยากขออุบายจากหลวงพ่อกับว่า มีวิธีการพิจารณาอาหารอย่างไรเพื่อให้เราตัด ความอยากกินเนื้อสัตว์และไม่ติดในรสอาหารคะ ขอบพระคุณมากคะ

ตอบ : ใช้น้ำมันชัดเจนอยู่แล้วนะ มันชัดเจนอยู่แล้วว่าถ้าทานอาหารมังสวิรัตเพื่อการ รักษาโรค ถ้าเราคิดว่าเรามีโรคภัยไข้เจ็บ อย่างเช่นมะเร็ง เวลาใครไปรักษาโรคมะเร็ง หมอจะ บอกไว้ก่อนเลย งดเนื้อสัตว์ เพราะเนื้อสัตว์นี่เป็นอาหารให้เซลล์มะเร็งมันแข็งแรง เราทาน อาหาร เท่ากับว่าเราก็กินเพื่อโรคภัยไข้เจ็บอันนั้นด้วย

หมอทุกคน ถ้าใครเป็นมะเร็งนะ แล้วให้คีโมหรือว่าจะบำบัดชนิดใดก็ได้แล้วแต่ เขาจะ แนะนำเลยว่าควรงดเนื้อสัตว์ไว้ก่อน เพราะเนื้อสัตว์มันมีสารอาหารที่ทำให้เซลล์มันแข็งแรงขึ้น แล้วโรคมะเร็งจะเข้มข้นขึ้น แต่ถ้าเราตัดอาหารของเชื้อโรคนั้นซะ การทานอาหารมังสวิรัตนี้ชัดเจน โรคภัยดีขึ้น โรคภัยไข้เจ็บ เพราะมันไม่ได้มีสารกระตุ้นตัวมันเหมือนกัน

เราทานอาหารเพื่อความเอร็ดอร่อย มันเพื่อกระตุ้น เพื่อตอบแทน ตอบสนองความ อยากของเราเอง ความอยากคือความรู้สึกนึกคิด คือจิตใจ จิตมันอยาก จิตมันมีกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก มันอยากได้สัมผัส

ของที่ไม่เคยกิน มันจะอร่อยแค่ไหน เราก็ไม่รู้รสมันหรอก แต่ของที่ได้เคยกินแล้ว รสชาติ นั้นมันติดใจ พอติดใจแล้วมันก็อยากจะกินอย่างนั้นอีกๆ ทั้งๆ ที่ร่างกายมันก็เป็นแค่เซลล์ เป็น

แค้ดิน น้ำ ลม ไฟ ประกอบขึ้นมาเป็นร่างกาย จริงๆ แล้วมันจะกินอะไรก็ได้ แต่ใ้ความอยากๆ มันอยากเพราะหัวใจ อยากเพราะความรู้สึก อยากเพราะกิเลสมันครอบงำ ถ้ามันอยาก เห็นไหม

คนที่เขาเป็นมะเร็งๆ เวลาไปรักษามะเร็ง เขาจะบอกไว้ก่อนเลยว่า ควรดเนื้อสัตว์ไว้ก่อน แล้วทานอาหารเพื่อดำรงชีพนั้นเท่านั้น แล้วรักษาโรคมัยไข้เจ็บนั้นไป เว้นไว้แต่ว่า เวลามันขาดสารอาหาร แล้วร่างกายมันอ่อนแออย่างไร หมอเขาจะแนะนำขึ้นมาเอง เพราะอะไร เพราะเวลาการรักษา เขารักษาด้วยครบกระบวนการของมัน

นี่ก็เหมือนกัน เราก็รู้อยู่แล้ว เพราะอะไร เพราะเขาเจ็บไข้ได้ป่วย เขาไปหาหมอ หมอก็แนะนำว่าไม่ให้ทานเนื้อสัตว์ ให้ทานมังสวิริติ แล้วอาการเขาดีขึ้น

ก็เห็นๆ นะ มันก็เป็นเรื่องจริงๆ

แต่ใ้แค่ความอยากของเรา ความอยากของเรา แล้วโรคมัยไข้เจ็บกลับมาเป็นอีก

แล้วโทษใครละ โทษใคร ที่นี้โทษใครก็แล้วแต่ เพียงแต่เขียนมาให้หลวงพ่อบรรณาไร ให้แนะนำว่าจะทำอย่างไรไม่ให้อยากเนื้อสัตว์

มันมีของมันอยู่แล้วนะ สุนทรภู์ เวลาเขาผ่านบางยี่ขัน เขาบอกสุนทรภู์นี่นะ เขาดีมีสุราจัด เพราะอะไร อารมณ์ศิลปิน เขาเขียนไว้ในนิราศเขาใจ ผ่านบางยี่ขัน ผ่านโรงงานสุรา โรงงานมันกลั่นออกมา ใครจะกินสุมันได้

แล้วคนคนเดียว วันหนึ่ง ๒ ขวด ๓ ขวดมันก็หิวรำน้าแล้ว มันก็กินอยู่อย่างนั้นนะ สุรามันเป็นอุตสาหกรรม โรงงานมันใหญ่โตมากมาย ใ้เราก็อ้อแค่ขวดสองขวด แต่ก็กินเม่งทุกวัน แล้วมันได้อะไร สุขภาพเสียหายหมดเลย ร่างกายเสียหาย ทรัพย์สินใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย แล้วเวลามันเข้ามา สุราเรื้อรัง โรคมัยไข้เจ็บ ต้องไปรักษามันอีก มันทุกข์มันยากนะ

นี่สุนทรภู์นะ สุนทรภู์เขียนไว้ในนิราศเอง เราไปอ่านเจอเข้า อืม! ถ้ามีสติสัมปชัญญะเขียนสอนคนอื่นไ้ เขียนบอกเขาว่า ดีมีสุราแพ้โรงงานบางยี่ขัน

เพราะโรงงานมันผลิตมา เอ็งดื่มเอ็งก็แพ้มัน คือสู้เขาไม่ได้ ไม่เป็นประโยชน์ คือเป็นเหยื่อเขาอะ เขาก็รู้ๆ แต่ก็ดื่ม ทั้งรู้ๆ แต่ก็ดื่ม เพราะมันติดเป็นนิสัย แล้วนิสัยใจคอของเขา

แต่เนี่ยของเราไง แล้วสิ่งที่มันจะชนะความอยากอันนี้ได้ ปัญญาเท่านั้น ปัญญาคือเหตุคือผล ต้องเอาเหตุเอาผลมาแยกมาแยะไง

ของแค่นี้ยังละไม่ได้ ของแค่นี้ยังปล่อยวางไม่ได้ ยังปล่อยวางคือว่า กินมังสวิรัตินานอาหารเพื่อสุขภาพ แค่นี้ทำไม่ได้ แต่คนที่เขารักสุขภาพเขาทำได้

นักกีฬาเพาะกาย เขามีอาหาร เขาต้องควบคุมอาหารเขาเลย แล้วอาหารเขาอะ จืดๆ มันไม่น่ากินเลย โ้ย! กินเข้าไปได้อย่างไร แต่ร่างกายเขาเพาะกาย เขาต้องการสารอาหารมาก เขาดื่มเนื้อให้จืดๆ แล้วกินของเขา นี่เขาเพาะกาย

เวลาเขาเพาะกาย เขาต้องกินอาหารของเขาตามนั้น เขายังทำของเขาได้เลย แล้วเขาไม่ได้เกี่ยวเรื่องสุขภาพเลย เขาเกี่ยวกับเรื่องการเพาะกายของเขา

ไฉนเรื่องสุขภาพของเรานะ สุขภาพกาย สุขภาพจิต ถ้าสุขภาพกายมันทรุดนะ นี่ขนาดว่าเวลามันฟื้นขึ้นมาแล้ว โรคภัยไข้เจ็บ แล้วถ้ามันทรุดไปหนักกว่านี้ละ แล้วถ้าทรุดไปหนักกว่านี้ไปหาหมอนะ หมอตอกหน้าเอาเลย ปล่อยไว้จนขนาดนี้ถึงมา ปล่อยไว้จนขั้นสุดท้ายแล้วค่อยมา อย่างนี้ก็ผ่าตัดอย่างเดียวเท่านั้นแหละ

นี่เวลาถ้าเขาเป็นหมอ เป็นสิ่งที่เขารักษาโรคภัยไข้เจ็บ เขาต้องการให้คนไข้ของเขาหาย แต่ถ้าเป็นหมอพุทธพาณิชย์เขาชอบเลย เพราะอะไร ต้องรักษากันไปตลอด

นายแพทย์ที่ดิงามนะ เราเคยไปหาเขา เวลาไปหาเขา เขาถามเลยว่า เศรษฐกิจมีเงินมากน้อยขนาดไหน แล้วถ้ามีเงินมากน้อยขนาดไหน ควรรักษาได้อย่างไร ถ้าไม่ควรรักษา

เขาพูดให้ฟังว่า เพราะเขาเคยรักษาคนไข้มากมายมหาศาล พวกข้าราชการ พวกพ่อค้า ทำหน้าที่การงานมากมายมหาศาลหาเงินหาทองมา พอหาเงินหาทองมา ขั้นสุดท้ายก็มารักษาชีวิตของตน รักษา ทรัพย์สินจนหมดเลย ขายที่ขายนามารักษาตัวเองไง ลูกหลานไม่ได้อะไรเลย

แต่ถ้าเขาเป็นธรรมนะ เขาบอกว่า สิ่งที่เราแสวงหามาทั้งชีวิตเลย หามาก็เพื่อความสุขสงบในครอบครัวของตน มันควรได้ใช้จ่ายในครอบครัวของตน แล้วเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็รักษาตามอาการนั้น รักษาถ้ามันไม่หาย ถ้าถึงที่สุดมันก็ต้องการุณยฆาต ตายด้วยความมันปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติไป ทรัพย์สินนั้นเก็บไว้ให้ลูกให้หลาน เก็บไว้ให้ครอบครัวเขาได้ใช้สอย ไม่ใช่ว่าตายไปแล้วมีแต่หนี้สินไง กูหนี้ยืมสินมารักษาร่างกาย เวลาพ่อแม่ตายไปแล้ว ลูกหลานก็ต้องไปใช้นี้ใช้สินอีก เพื่ออะไร เพื่ออยากได้เงินซื้อชีวิตไว้ อยากได้เงินซื้อชีวิตไว้

นี่ในวงการการแพทย์ไง เขาเห็นอย่างนี้ เขาเห็นอย่างนี้มา เขาถึงเตือนผู้ถามนี่ไง

ถ้ามีโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าเราไม่กินอาหารไปเพิ่มสารอาหารให้กับเนื้อร้ายต่างๆ การรักษาก็ง่ายขึ้น

คำถามก็เขียนมาเอง เวลาหมอเขาแนะนำให้กินมังสวิรัต ลูกก็กินมังสวิรัต โรคภัยไข้เจ็บมันก็ดีขึ้น แต่ลูกทนไม่ได้ อยากทานเนื้อสัตว์

มันก็เจ็บไข้ได้ป่วย ง่ายๆ แล้วคิดอย่างนี้คิดถึงเงินในกระเป๋า คิดถึงสุขภาพ คิดถึงคนรอบข้างที่เขาเอ็นมอมเราเนะ ว่าเจ็บไข้ได้ป่วย หมอก็แนะนำบอกว่าไม่ให้กิน แล้วตัวเองก็อยากกิน กินเสร็จแล้วจะเอาให้คนรอบข้างคอยมาอุปัฏฐากอีก ตัวเองหาเรื่องใส่ตัว แล้วให้คนข้างเคียง คนรอบกายเราทุกข์ยากไปด้วย

แล้วถามใคร ให้ใครแก้

ถามตัวเอง ถ้าถามตัวเอง แล้วดูแลรักษา มันเป็นข้อเท็จจริง เพราะว่าเราเป็นคนไง เราก็มีหมู่มืดคนเงา แล้วหมู่มืดคนเงาเราเจ็บไข้ได้ป่วยไปโรงพยาบาลมา ก็หมอบอกอย่างนี้ แล้วหมอมานำให้ฟังก็เป็นอย่างนี้ แล้วโยมก็ถามมาอย่างนี้

มันเป็นเรื่องพื้นฐานของมนุษย์ ดีหรือชั่ว อะไรดีควรทำ อะไรชั่ว อะไรผิดพลาด เราไม่ควรทำ แล้วเราฝันทำ ฝันทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เขาบอกว่าไม่ให้ทาน ก็จะไม่ทาน เขาให้ทานยา เขาให้รักษาสุขภาพ เขาให้ทำ มันก็ไม่ทำ เวลาเขาไม่ให้ทำ มันจะทำ เวลาเขาให้ทำ มันไม่ทำ

ถามใครละ ถามใคร

เราจะบอกว่า หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดนะ เวลาท่านประพฤติปฏิบัติ ท่านกล่าวร้าย คือท่านด่าตัวเอง ด่าตัวเองมากกว่าด่าลูกศิษย์ลูกหาที่สั่งสอนนี้มากมาย

ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ ท่านจะตำหนิตัวท่านเอง ตำหนิเลย เอ็งมันคนเลว ทรมาน เอ็งมันคนเลวร้าย เอ็งมันคนไม่เอาไหน เอ็งภาวนาไม่เป็น คอยกำราบกิเลสในใจของตน ตลอด บัณฑิตตั้ง สันติภูมิโก ผู้ที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เขาทำของเขาอย่างนี้

ใช้ด่าตัวเองมากกว่าด่าคนอื่นหลายร้อยเท่า เขาถึงเป็นคนดีขึ้นมาก เขาถึงได้ประพฤติปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม แล้วมีคุณธรรมในหัวใจของท่าน

เพราะท่านเป็นคนตรงไปตรงมา ซื่อสัตย์สุจริต มีสัจจะมีความจริง อะไรดี ทำ อะไรไม่ดี ไม่ทำ ไม่ทำ ไม่ทำ

ใช้นี้ของเราหมอสั่งด้วย ยังอยากทำ แล้วยังเขียนมาอีกนะ หลวงพ่อแนะนำชี้ว่าทำอย่างไรถึงจะไม่กินเนื้อสัตว์

ก็คิดเอาสิ

เอวัง